

RUBY BRAUN

Přeložila
Tereza Eliášová

POMSTA

Akademie snové analýzy

COO
BOO

Pomsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ruby Braun

Pomsta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

R U B Y B R A U N

POMSTA

Akademie snové analýzy

COO
BOO

Přeložila Tereza Eliášová

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin. Published in 2024 by Forever Verlag
© Joanna Jankowska / Trevillion Images (můra)
Grafická úprava obálky zero-media.net
Translation © Tereza Eliášová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4282-1
ISBN e-knihy 978-80-267-4293-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4294-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4283-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Marca.

Věnuju ti tenhle příběh, jako jsem ti věnovala své srdce.

Díky, že ho miluješ tak laskavě, jistě a vroucně.

Kdo sní, hřeší.
Kdo nesní, umírá.

Prolog

Nemesis

„Proč sníme?“ Na plátně za Jupiter Sterlingovou se objeví věrný obraz skenu mozku. Laserovým ukazovátkem na něm ukáže barevně zvýrazněné části. „Nyní už víme, že náš mozek je během snu stejně aktivní jako v bdělém stavu. Jen jsou stimulovány jiné oblasti. Frontální kortex, centrum logiky, je méně aktivní, naproti tomu pracuje především ta oblast, ve které zpracováváme emoce a ukládáme vzpomínky.“ Červený kurzor se pohybuje po skenu mozku. „Když sníme, ztrácíme pojem o čase. Naše logické racionální myšlení je vypnuto, zato naše kreativita maximálně uvolněná.“

Z obrazu mozku vyraší květiny, něžné sedmikrásky a světle růžové tulipány zarostou celý sken a vinou se po částech mozku.

„Ale proč přesně sníme?“ Hlas Jupiter Sterlingové se nese sálem. Nepřipomíná roztomilý popěvek, žádný plachý šepot, ale ani nejisté hřmění. Její hlas rezonuje. Zvedne se jako pyšný orel a naplní každíčký roh téhle klasicistní stavby – od sloupů až po kupoli.

Po pár minutách poslouchání si potvrdím svou domněnku: dokonce i otázku takhle žena vyslovuje jako výrok. A dokonce i mě se v její přítomnosti proti mé vůli zmocňuje ten pocit, že chci být stejná jako ona.

„Jsou naše sny zrcadlem našich nejhlubších tužeb a žádostí? Razí si tu cestu pudové id, abychom použili freudovský slovník? Nebo je důvod našich snů mnohem méně senzační? Pouze zpracováváme to, co jsme zažili a naučili se během dne? Náš mozek v noci uklízí? Jsou sny jen odpadními produkty spánku?“ Tázavě zvedne ruce, ustoupí od řečnického pultu a dojde k publiku. Její na míru střižený kalhotový kostýmek působí ve svitu svíček Divadla Sigismunda Schloma bronzově. „Na tyhle a spoustu dalších otázek najdete, moji milí studenti, v nadcházejících semestrech více či méně uspokojivé odpovědi. Pro nás je skutečně druhotné, proč sníme, mnohem důležitější však je, že to děláme.“

Rozpřáhne ruce, jako by chtěla vytvořit pocit sounáležitosti, ale já napnu lopatky a pevně se opřu do opěradla své židle.

„My... to jste ode dneška i vy, moje ctěné dámy a ctění pánové. Jménem vedení a celého kolegia vás srdečně vítám na Akademii snové analýzy.“

Sál zaplaví potlesk. Zatímco já jen dávám k sobě dlaně, na jazyku doslova cítím radostné očekávání ostatních. Abyste získali studijní místo na ASA, musíte prokázat víc než jen to, že pocházíte ze snovorozené rodiny. Všichni přítomní na tom celý svůj život pracovali, snažili se o nejlepší známky, o nejrozmantější mimoškolní aktivity, snažili se za každou cenu vyrůst v *zajímavou osobnost* – jakkoli jen zajímavou osobností může být teenager sužovaný nejistotou a růstem chlupů v podpaží. Všechno, jen aby tu směli studovat, aby obdrželi zprávu o přijetí v královsky modré sametové obálce, všechno, aby byli přijati na akademii snů.

Pohled Jupiter Sterlingové putuje davem, a ačkoliv po našich obličejích jen přejíždí, musí se každý z nás cítit viděný. Usměje se. Očima a zuby a její charisma kape na pódium jako hustý med.

Sken mozku za ní mezitím zarostl v zářivou květinovou louku.

„Já jsem Jupiter Sterlingová, ředitelka ASA,“ řekne s hranou pokorou, moc dobře ví, že celé publikum přesně ví, kdo je. „A nesmírně se těším na vaše studium *lucidního snění na nejvyšší úrovni*. Akademie je součástí světového dění a zároveň není. Přispíváme k mezinárodnímu výzkumu, ale současně překračujeme fyzikální zákony.“

Zlehka zakloním hlavu a podívám se na impozantní strop divadla. Můj otec, vášnivý milovník architektury, mi nesčetněkrát vyprávěl o téhle kupoli. *Vnitřní kupole spočívá na dvaceti do kruhu uspořádaných korintských sloupech. Na dvaceti!*

Každý sloup, to teď vidím, je k tomu umělecky zdobený, stejně jako štukované kruhové okno, kterým sem dopadá světle fialový soumrak. I o fresce uprostřed kupole mi táta vykládal. Zobrazuje malbu jménem *Noční můra* od Johanna Heinricha Füssliho. Je na ní vyobrazená spící žena v průsvitné bílé noční košili, na jejím trupu sedí démonický inkubus a šokovaně na mě hledí, jako bych ho zrovna vyrušila ze zneužívání bezbranných. Tolikrát jsem tohle místo viděla tátovýmá očima, že teď, když tu jsem skutečně poprvé na návštěvě, nevím, který pocit patří mně a který jemu.

„Na této akademii činíme hlavně toto: sníme,“ pokračuje Jupiter Sterlingová nabubřelým tónem. „Nesníme jen v metaforickém kýčovitém smyslu, ale skutečně. Sníme, abychom ovlivnili skutečný svět. Ale nikdy během svého studia nezapomeňte – opakují: nikdy! –, že sníme, abychom vylepšili svět.“

Odrhnu pohled od Füssliho *Noční můry*. *Sníme, abychom vylepšili svět*. Nejradši bych se cynicky rozesmála, ale můj obličej zůstane nepohnutý.

„Ačkoliv jste se na toto studium nejspíš připravovali celý život, váš život už nikdy nebude takový, jaký byl ještě včera.“

Toto studium vás změní. Kdo ví, možná dokonce na konci uvěříte v magii?“ Ředitelka znovu nasadí svůj medový úsměv a začne sněžit.

Prváci kolem mě natahují a napínají krky a je slyšet užaslé „ach“ a „och“. Vločky tančí dolů od stropu divadla, pohupují se ve svitu svíček, dopadají na mramorovou podlahu, na podium, do publika. V sále se rozhostí neskutečné ticho, sněžení je spektakl, ale ten skoro kouzelný klid je téměř uspávající. Jedna vločka se rozpustí na mé tváři.

Zvednu paži a prohlížím si ledové krystalky na hřbetu ruky, jak se od jejich loužiček odráží oranžové světlo.

V tu chvíli cítím naděje a tužby ostatních. Jejich sny se jako mlha šíří divadelním sálem, opatrně, ale jistě se třepotají mezi řadami židlí. Obličje plné očekávání, plánů a cílů hledí ke stropu, ze kterého vypukla vánice, na fresku, jež v téhle scénérii vypadá o něco méně neblaze.

Díky studiu na ASA získáte nanejvýš slibné kariérní možnosti. Spousta absolventů se stala vlivnými osobnostmi politiky a hospodářství, získali Nobelovy ceny a olympijské medaile, stali se mezinárodně renomovanými umělci a umělkyněmi. Ale největší úspěch od založení akademie v roce 1899 se udál před pár lety, když lucidové pod vedením Jupiter Sterlingové ovlivnili světovou politiku na nejvyšší úrovni tím, že zmanipulovali volby. Kdo se téhle akcíčky zúčastnil, měl vyhráno. Vedle peněz si spoluúčinkující od té doby užívají slávu a čest, po ovlivnění voleb se naráz stali lidmi s pověstí, nejsou to už individua, ale prestižní jména. Cítím, že moji spolužáci nechtějí nic toužebněji než dosáhnout přesně tohoto. Protože pak se stanete nesmrtelnými, ne?

Když sníh opadne, hlavy mých spolužáků jsou bíle poprášené, obličje mají pořád užaslé a plné očekávání.

Tady, hluboko ve finském Laponsku, obklopená šeptajícími borovicovými lesy a zpívajícími jezery, leží akademie snů.

Odsud, aspoň se to říká, my snílci pocházíme. Tady, aspoň se to říká, prolomíš svou ustavičnou zimu, setkáš se se svými nočními můrami, zvítězíš nad nimi, nebo budeš poražen. Tady, aspoň se to říká, se můžeš stát nesmrtelným.

Tady, to říkám já, se pomstím.

1

Nemesis

O 33 hodin dříve

„Ta freska na stropě divadla zobrazuje Füssliho *Noční můru*.“

Ačkoliv jsem tátovi několikrát říkala, že si svoje tašky můžu nést sama, pevně je svírá až k bezpečnostní kontrole.

„Je ohromující, jak plasticky to vyobrazení působí. Celá stavba divadla je nanejvýš fascinující. Vnitřní kupole například spočívá na dvaceti korintských...“

„To už stačí, Edouarde,“ přeruší ho moje máma. „Za chvíli jí to letí.“

Táta se na mě omluvně usměje a pak rozpaží. „Architektura akademie tě nadchne.“ Pevně mě obejmě. „Vskutku mistrovské dílo.“

„Nemesis netouží po titulu z architektury,“ řekne máma, když se vymaním z tátova objetí a on mi konečně předá batoh. „Soustředí se na Neira, nemám pravdu?“

„Samozřejmě.“ Když obejmě mámu, do nosu mě uhodí silná vůně vanilky.

„To je dobře.“ Udělá krok vzad a přeměří si mě pohledem, natáhne ruku a uhladí mi vlasy. „Buď silná, moje maličká. Buď silná.“

„To budu,“ ujistím ji, ale už dál nesnesu její upřený pohled a podívám se na otce, kterému se v očích třpytí slzy.

„Ale no tak.“ Popadnu ho za ruku a stisknu ji.

Když si máma všimne tátovy reakce, nesouhlasně mlaskne. Přitom by zrovna ona měla mít pochopení, to ona je přece z naší rodiny ta citlivka. „Nedělej to svojí dceři ještě těžší.“

„Já...“ začne táta, ale máma ho přeruší.

„Měl jsi devatenáct let na to, aby ses na tohle loučení připravil. Od té doby, co je na světě, je jasné, že tam začne studovat.“

Přehodím si tašku přes rameno. Než se stihnou moji rodiče pohádat, zvednu ruku. „Jestli nechci, aby mi to uletělo, musím vyrazit. Jakmile dorazím, zavolám.“ Podívám se na tátů a dodám: „A uvidíme se nejspíše na oslavě zimního slunovratu.“

„Správně.“ Máma několikrát přikývne. „Není důvod k slzám, koneckonců se uvidíme dříve než za měsíc.“

Táta si hřbetem ruky otře oči, ale taky přikývne.

Když projdu bezpečnostní kontrolou, ještě jednou se otočím. Moje máma tam stojí vzpřímeně v černém kabátě a kozačkách po kolena, s precizně načesanými lokny, brýlemi a karmínově namalovanou pusou a dívá se na mě. Rty zformuje slova, která jsem slyšela už tolikrát, že mi i přes tu vzdálenost zní v hlavě nahlas: *Buď silná*. Táta vedle ní má na sobě také drahý kašmírový kabát, ale jeho světle hnědé vlasy jsou tak rozčuchané, že se vůbec nehodí k mámině akurátnímu vzhledu. Mezi nimi je několik centimetrů, takže se nedotýkají, nenarážejí do sebe. Jsou to moji rodiče, ale ne zamilovaný pár.

Když jdu ke gateu, jasně vnímám, že mezi slzami mého otce a vyrovnaností mojí matky nezbyvá moc prostoru na moje vlastní pocity. Teprve když mám za sebou boarding a usadím se na svém místě u okna, na okamžik zavřu oči a vypustím nervozitu, která se třepotá k mému srdci a zvlhnu mi z ní dlaně.

Samozřejmě jsem existovala i před Akademií snové analýzy. Ačkoliv jsem přes den trávila spoustu času přípravami na

studium a v noci jsem se učila lucidně snít, byly tu i momenty obyčejného dětství a dospívání. Hlavně v létě, kdy nás v Mnichově navštěvoval můj bratr Neiro, ale i mimo prázdniny jsem chodila napřed na dětské oslavy narozenin a později i na večírky, vyrážela jsem do obchodáku a do kina. S někým jsem se líbala, s někým jsem spala a s trochou námahy bych si vybavila i jména všech těchhle lidí. Ale jména, obličej a vzpomínky by nezměnily nic na tom, že jsem během svého života vedla jen povrchní vztahy. Známosti místo přátelství. Flirty místo hlubších pocitů. Někomu to může znít osaměle, pro mě to bylo vzhledem k mojí budoucnosti samozřejmé.

Chodila jsem na soukromé gymnázium a odmaturovala jsem, ale jakmile začali moji spolužáci mluvit o svých plánech po škole, zmlkla jsem. Od založení ASA se evropské úřady nejprísnějšími předpisy a s maximální důkladností staraly o její utajení. Takže co jsem asi tak měla říct? *Hodně úspěchů při studiu ekonomie v Londýně, já svoji maturitu s nejlepšími známkami využiju k tomu, abych studovala ve finském Laponsku na akademii, která mě naučí, jak s pomocí snů ovlivňovat skutečný svět. A mimochodem: moje půlnočně modré vlasy nejsou nabarvené, mám je po matce – tak to bývá, když pocházíte ze snovozrozené rodiny.*

Skousnu si spodní ret. Ruce mám úplně mokré, takže si je musím otřít o kalhoty.

Ted' už není cesty zpět.

Reproduktor zapraská, pak zazní ženský hlas: „Vážené dámy a vážení pánové, vítáme vás na palubě Finnair na našem letu z Mnichova do Helsinek. Prosím, posaďte se na svá místa.“

Z Helsinek letím dál na sever, pořád vstříc polárnímu kruhu. Ačkoliv vyhlížím lidi, kteří vypadají, že mají stejný cíl jako já, jsem v severofinském Rovaniemi jediná, koho vyzvedne řidič. Sice nemá v rukou žádnou ceduli, na které by stálo Akademie snové analýzy, ale zamíří ke mně tak cílevědomě, jako by přesně věděl, že jsem studentka prvního semestru pověstmi opředené ASA. Takže v Rovaniemi nemám žádný čas si prohlédnout tohle hlavní město Laponska a údajný domov Santa Clause, protože po zdvořilém, ale distancovaném pozdravu v angličtině mě šofér okamžitě odvede k autu a vydáme se na cestu.

Můj příjezd připadá na těch několik málo hodin, kdy je v severním Finsku na konci listopadu ještě denní světlo, takže vidím, jak se za okýnkem táhnou bílé plochy sněhu. Tak daleko a tak bílé, až se mi v nich ztrácí pohled. Uvnitř auta zní tichý jazz a já jsem ráda, že řidič nejeví zájem o nějakou konverzaci. Objeví se cedule, která značí, že jsme překročili polární kruh a moje srdce klopýtne. Nervozita za posledních pár hodin vystoupala k rozrušení, ze kterého se mi dělá zle. S každým dalším kilometrem na sever se blížím k ASA. A s každým dalším kilometrem si tisknu vlhké dlaně na břicho, abych potlačila to napětí, z něhož se mi zvedá žaludek.

Když najedeme na dvouproudou silnici, kterou z obou stran obklopuje tmavomodrá voda, narovná se a podívám se z okýnka.

„To je Jezero touhy,“ informuje mě řidič, ale pak se znovu odmlčí.

Od otce vím, že když přijíždíte z jihu, je tohle jezero jedinou cestou k akademii. Zhluboka se nadechnu nosem a vydechnu pusou, abych uklidnila své poblázněné srdce. Opřu si hlavu o okenní tabulku, na spánku pocítím příjemný chlad.

Hladina jezera působí jako hladký natažený šedomodrý ubrus. Žádné vlny, žádné šmouhy, žádný pohyb, a přesto se mě

zmocňuje pocit, že ta voda zpívá mé jméno. Nebo jsme už na pozemcích akademie? Tam, kde se po tolika letech má konečně můj bratr dočkat spravedlnosti?

Zavřu oči, hlavu pořád opřenou o chladné okýnko, ruce jako předtím přitisknuté ke svému škrundavému břichu.

Už jdu, Neuro. Už jdu.

„Nemesis Wintherová...“ Svalnatý tajemník listuje s vyšpuleným spodním rtem podklady, dokud se jeho prst nezastaví. „Aha! Tady vás máme.“ Vytáhne papír a podá mi ho. „Pokož číslo devět v podkroví studentských ubikací.“

Vezmu si papír a poznám plánek akademie, na němž je červeným křížkem vyznačený můj pokoj.

„*Ta* Wintherová?“ zeptá se kolegyně, která stojí šikmo za ním u kopírky a přeměřuje si mě přes okraj svých kulatých brýlí. Tón jejího hlasu je zvědavý, ale cítím i náznak pohrdání, takže se rozhodnu ji ignorovat.

„Moc děkuju,“ řeknu trénované hoře svalů přede mnou. „Potřebuju...“

„*Ta* Wintherová?“ Brýlatá žena vystoupí zpoza kopírky k přijímacímu pultu z mechově zelené žuly a civí čím dál nepokrytěji.

Sice mě překvapilo, ale taky se mi ulevilo, když jak řidič, tak ten tajemník na moje jméno nijak zvlášť nereagovali. Koneckonců má moje rodina kvůli našim předpokladům k náměsíčnosti mezi snovorozenými odjakživa dost exponované postavení. Můj bratr nejen že z téhle rodové linie pocházel, ale také skutečně náměsíčnické schopnosti měl, což z něj činilo posledního živého náměsíčného naší doby.

Aniž by nějak reagoval na svou kolegyni, se na mě muž usměje a ve tvářích se mu udělají rozkošné dolíčky. Ani já jí nevěnuju pozornost, ačkoliv její civění mě nepříjemně pálí. Ale co mám asi tak říct? *Ano, Nemesis Wintherová. Ano, přesně z té rodiny, co si myslíte. Sestra náměsíčného Winthera. Ne, já nejsem náměsíčná.*

„Devět je moje šťastné číslo,“ prohlásí muž s dolíčky ve tvářích. „Hodně štěstí do začátku studia.“

Znovu mu poděkuju, stisknu mapku v podpaží a odvláčím svůj obrovský kufr ze sekretariátu. Ještě než za mnou zapadnou dveře, žena potřetí zopakuje: „*Ta Wintherová, ano? Sestra toho mrtvého náměsíčného? Neříkám to ráda, ale je to tak lepší, že už nežije.*“

Přála bych si, abych její poslední slova neslyšela: *Je to tak lepší, že už nežije.* Fuck. Chce na můj seznam pomsty? Abych potlačila nával vzteku, kopnu do koleček kufru a hrubě ho vláčím chodbou.

Podle plánu leží sekretariát vedle ředitelství, jídelny a sportovního centra v západním křídle ASA. Studentské ložnice se nacházejí pořád ještě na pozemku, ale mimo hlavní budovu, v odděleném domě. Zatímco táhnu kufr po dlážděné, jinovatkou potažené cestě, chci tuhle příležitost využít vlastně k tomu, abych se rozhlédla, koneckonců znám akademii zatím jen z tátova vyprávění. Ale jen těžko se mi polyká vztek, který ve mně rozdmýchala sekretářčina poznámka.

Když dojdou k vícepatrové barokní budově, kde bydlí studenti, můj vztek se vypaří. Je tak moc důležité, abych se ovládala. Protože tahle hrozná sekretářka, které přijde *lepší*, že můj bratr už nežije, je nejspíš jen začátek. Kdo ví, co mě ještě čeká? Jestli si nechci sama zmařit svůj plán, musím držet vztek na uzdě a nenechat se jím ovládat.

Otevřu masivní dubové dveře. Vstříc mi jde vůně leštěnky. Ohromný lustr osvětluje chodbu, na níž jsou pokoje. Pohled

upřu na štukovaný strop a sunu svůj kufr vpřed, ale zastavím se, když se jedny ze dveří otevrou a na chodbu vyjde dívka v mém věku.

„Ne, Elio, já...“ Spatří mě, zadrhne se a pak: „Ahoj.“

Oplatím jí pozdrav, a ačkoliv na ni nechci neskrývaně civět, nemůžu od ní odtrhnout pohled. Vlasý má dlouhé a šeríkové, na rozdíl ode mě už na sobě má uniformu akademie, v případě dívek je to bílá košile s krajkovým lemem a límcem, k tomu černá skládaná sukně, tlusté punčocháče a kožené mokašiny. Ale její make-up je tak nápadný, že uniforma na ní nepůsobí upjatě, ale jako střídme pozadí pro ten neuvěřitelný obličej. Oči se jí třpytí nachovou barvou, jemné linie se vinou po spáncích dolů, v nose má malý kamínek a rty namalované tmavě ostružinovým odstínem. Na límci košile má připnutou velkou hvězdicovou brož, která je, pokud se nepletu, znakem rodiny Barbosa.

Podívá se na kufr a na mě. „První semestr?“

Přikývnu. „A ty?“

„Včera jsem přijela.“ Dojde ke mně a nabídne mi ruku. „Esra Barbosová. Moc mě těší.“

Očividně jsem brož přiřadila ke správné rodině. Stisknu její ruku a potřesu s ní. „Nemesis Wintherová, taky mě těší.“

Její tence vytrhané obočí vyskočí do výšky a podle překvapeného výrazu poznám, že i ona mě zařadila do správné rodiny. Uvnitř se obrním a čekám podobně zraňující prohlášení, jako měla ta sekretářka, ale Esra se na mě jen dívá, obočí dál povytažená, a pevně tiskne moji ruku.

Je fascinující smět jí pohlédnout přímo do očí, protože její duhovky jsou stříbrně strakaté.

Ale když ještě i po několika dalších vteřinách pořád drží moji ruku, odkašlu si a odtáhnou prsty.

„Omlouvám se,“ řekne a očividně se stejně jako já kdovíjak nechce zabývat rodinným pozadím a rodokmeny, takže se

prudce otočí a ukáže na chodbu. „Nevím, jaké máš číslo pokoje, ale všechny pokoje studentů prvního semestru jsou na téhle chodbě.“

„Díky,“ odpovím, ačkoliv jsem si jistá, že bych svoje ubytování dokázala najít i bez jejího přičinění, koneckonců stojíme před pokojem číslo pět.

„Tak zatím,“ řekne Esra, když kolem ní projdu. „A snový první semestr.“

„Tobě taky snový první semestr,“ opáčím, ale v hlavě si to trochu poupravím: *snový pro jedny, noční můra pro druhé.*

2

Mercy

Když začne sněžit v Divadle Sigismunda Schloma, nedívám se jako všichni ostatní vzhůru na stropní fresku, ale přímo do obličeje dívky, která mi zlomí srdce. O dvě řady přede mnou otočí hlavu stranou, zvedne předloktí, a zatímco pozoruje, jak jí vločky tají na hřbetu ruky, já si prohlížím její profil. Její výrazný nos má maličkou skobu, rýha nad pusou je tak hluboká, že přechod k hornímu rtu působí mistrně, vlasy jí dosahují až k bokům a ve skutečnosti nejsou černé, ale tmavě modré.

Nepřipadám si, jako by do mě uhodil blesk, necítím překvapení ani šok. Je to spíš, jako by do sebe zapadla ozubená kolečka hodin a moje pochopení začalo tikat. Je to poznání, porozumění, bdělý moment.

Už při vstupu do divadelního sálu jsem se ohlédl po jednom obličeji, který mi připadal absurdně povědomý, a nemůžu popřít, že jsem pocítil závan masochistického zklamání, když jsem v řadách studentů nikoho nepoznal. Jinde než na Akademii snové analýzy by mi možná připadala nápadná kvůli barvě svých vlasů, ale protože spousta snovorozených má sklony k extravagantnímu vystupování, její půlnočně modré vlasy nevzbudily mou pozornost. Ale s každou vteřinou, co

důkladně studuju její profil, se závan zklamání pomalu mění v závan očekávání.

Protože tam, úplně vpravo, sedí jako z ledu vytesaná žena mých snů.

Takže se znovu shledávám. Ačkoliv bych měl spíš říct, že *já* se s ní znovu shledávám, protože ona mě s největší pravděpodobností ještě nikdy neviděla. Já ji však už znám ze svých snů. Ale mnohem víc než profil, víc než její dlouhé vlasy ji prozradil její smutek. Tenhle vyhladovělý smutek, který z ní vyzařuje, zatímco nechá klesnout paži a pořád nevzhledne ke stropu, nýbrž upírá pohled vpřed na mou tetu.

Dnes je první den oficiálního začátku semestru a moje spolužačka vypadá jako žena, kterou jsem navštívil ve svých věšteckých snech.

Jako žena, která mi zlomila srdce.

Zajímavé.

Když přestane sněžit, Jupiter přistoupí k okraji jeviště. Předejde přese mě pohledem, jako bych byl jen jeden z mnoha nováčků. Dělá to pro mě, abych se mohl cítit obyčejný a průměrný, ale v tuhle chvíli mě jen dráždí dívka, která sedí o dvě řady přede mnou a ještě mi nevěnovala jediný pohled.

„Prosím, až budete odcházet, nezapomeňte si své rozvrhy hodin a laskavě si vezměte také plánek akademie, pokud ještě žádný nemáte,“ řekne moje teta na závěr. „Přeji vám všem úspěšný start.“

Znovu zazní aplaus, pak se zvednu ze židle a soukám se za Eliem z řady.

„Je libo plánek?“ zeptá se můj nejlepší kamarád, když stojíme u dveří.

„Jestli mi ukáže cestu z pekla, tak rád.“

Elio se zakření, vezme dva rozvrhy hodin a vtiskne mi do ruky potištěný papír. „Tu jsi dávno našel, věř mi.“

Necháváme se unášet proudem studentů ven z divadla a já natáhnu hlavu, abych se po ní rozhlédl. Vedle ní jde Esra, Eliovo dvojče ve slunečně žlutém kabátě z umělé kožešiny, a daly se do hovoru.

„Nedovedu si představit nic pěknějšího,“ mumlá Elio s pohledem na rozvrh hodin, „než začít týden úvodem do psychoanalýzy u profesora Sharmy.“

„Proč? Sharma a tvůj táta jsou přece dobří přátelé, ne?“

„To jo, ale vážně chceš začínat týden tím, že budeš pátrat po svém id? Zatímco studenti jinde na světě tráví svoje pondělní odpoledne tím, že dumají o právnických textech nebo filozofických pojednáních, my se budeme zabývat naším pudem smrti a libidem.“

Cestou z divadla směrem do východního křídla hlavní budovy, v níž se nacházejí vyučovací třídy a přednáškové sály, projdeme hnízdištěm orlů mořských. Jejich křik k nám doléhá tak hlasitě, že se několik studentů zvědavě otočí a vyhlíží ty majestátní ptáky. Moji spolužáci nejspíš během svého života už ASA někdy navštívili, ale celý areál je pro ně neprobádaným územím. Já naproti tomu znám akademii tak dobře, že křik orlů mořských už skoro nevnímám. Napřed byla ve vedení akademie moje máma a teď je ředitelkou moje teta, takže jsem tu vyrostl a znám každý kout, každou skrýš, skoro každé tajemství.

Slunce už je nízko a soumrak se rozprostírá po obloze jako tmavomodrý závoj. Padá jemný sníh, vločky jsou tak křehké, že se rozplývají při prvním dotyku. Eliovy černé lokny se třpytí vlhkem.

„Prosím, neříkej *libido*. Zní to jako z párový terapie, kde si stěžuješ, že se libido vytrácí.“

„Sexuální touha je lepší?“ zeptá se Elio, když míjíme hnízdiště. „Nebo dychtění? Můj tajný favorit je chtíč.“

Zakřením se a ukážu na východní křídlo, které se rozkládá po naší levici. „Ještě trochu trpělivosti a budeš moct během Sharmovy hodiny svůj chtíč prozkoumat do posledního detailu.“

Cestu na nádvoří lemuují litinové lampy, jejich světlo se třpytí světlou oranžovou do nadcházející noci. Esra a ta neznámá před námi dojdou ke vchodu do východního křídla a projdou okrouhlými dveřmi. Dám Eliovi dva tři kroky náskok, abych se ještě jednou podíval na nebe. Očima hledám zapadající slunce, které už jen slabě žlutě vykukuje zpoza obzoru.

Znám pozemky ASA jako své boty. Byl jsem tu jako dítě a puberták, ztrácel jsem se tu a znova se nacházel. Můj smích zněl chodbami, když si se mnou moje máma Alba hrála na honěnou, můj pláč se nesl těmi stejnými chodbami, když už tu obě moje mámy nebyly. Byl jsem dítě, puberták, syn, synovec a uličník, jen studentem Akademie snové analýzy jsem ode dneška poprvé.

Elio si všimne, že jsem se zastavil, a otočí se ke mně. „Hej,“ pobídne mě něžně. „Jsem tu s tebou, jo?“

Přimhouřím oči, jak se dál soustředím na slunce, pak naráz vydechnu, odtrhnu se od končícího dne a jako už tolikrát přivítám noc. Za Eliem jako poslední z našeho ročníku vstoupím do východního křídla.

„Dobrý den, všichni, prosím, posadte se, posadte se.“ Profesor Sharma vtrhne do místnosti, odhodí svoje podklady na psací stůl a sebe na židli.

Já dosednu vedle Elia v poslední řadě a koutkem oka pozoruju, jak se ta neznámá z mých snů posadí mezi Esru a jednu

z tmavovlasých spolužaček. Je jen otázka času, kdy spolu budeme muset interagovat, koneckonců náš ročník má třicet studentů, to není zrovna moc. Nejspíš za to vděčím své tendenci k sebestrukci, ale užívám si svůj informační náskok, užívám si, že ona se na mě ještě ani nepodívala, zatímco já velmi jasně vnímám její přítomnost v místnosti.

„Sednout, sednout,“ přikáže Sharma té hrstce studentů, kteří se ještě neusadili, ale než tak stihnou učinit, už pokračuje: „I já vás srdečně vítám na akademii. Po tom poněkud matoucím úvodu...“ Pohledem putuje po řadách, dokud se na pár vteřin nezastaví u mě. „Odpusťte, pane Sterlingu, vaše teta je rétoricky kompetentní, ale občas má sklony k nerelevantním výstřelkům... No, každopádně máte jistě otázky, přestože ty měly být zodpovězeny tím úvodem, což je koneckonců smyslem podobných akcí. S pěkným sněhem nebo bez něj.“ Sharma prolisťuje své podklady, pak znovu urovná uvolněné listy a odloží je na okraj stolu. „Dotazy?“

Ticho.

Profesor slyšitelně vydechne, zmučený povzdech. „Stydíte se? Bojíte se?“

Zvednu ruku.

„Pane Sterlingu, prosím.“

„Jestli smím mluvit za celou třídu, tak se nestydíme, ale prostě jen nevíme, kam tím míříte, pane profesore,“ řeknu ani ne tak kvůli odpovědi, ale spíš abych vyprovokoval reakci z první řady.

Ale ona se po mém hlase ani neotočí, jen dál nehybně sedí na svém místě a zírá do lavice.

„Správně.“ Sharma několikrát přikývne. „Správně.“ Vyskočí ze židle a přejde tam a zpátky před interaktivní tabulí. „Rozhodli jste se studovat na Akademii snové analýzy. S jakým cílem? Nikdo? Pane Sterlingu?“

Profesor nedá ostatním ani možnost se přihlásit. Mezi tím *Nikdo?* a *Pane Sterlingu?* není víc než vteřina.

„Lucidové zde získají vzdělání nejvyšší úrovně,“ odpovím. „Lucidní sny jsou známé jako jasné sny, v nichž jsou si snící vědomi toho, že sní, a mohou své sny aktivně ovlivnit. Ale ASA vzdělává jen ty, kteří pocházejí ze snovorozených rodin, kteří vykazují potenciál svoje lucidní sny tak zdokonalit, že díky nim dokážou ovlivnit skutečný svět.“

Vyučující znovu přikývne, ale mávne rukou, jako by mu moje odpověď přišla příliš zdlouhavá. „Na konci vašeho studia nebudete ovlivňovat jen své sny, ale budete mít vliv i na realitu. Musím dodávat, kolik moci a zodpovědnosti tato schopnost obnáší? Nemusím. Koneckonců mluvím s chytrými lidmi, je to tak?“

Profesor Sharma se zdá být mužem, který je vždy o krok napřed. Spěchá zpátky ke svému stolu. „Sledujte,“ ukáže, posadí se na židli a čelem se opře o desku stolu, „pořádně mě sledujte.“

Napjatě vstanu, abych lépe viděl na katedru, ale v prvních vteřinách se nestane nic, máme jen výtečný výhled na profesorovu poloplešku. Jeho horní část těla se zvedá a klesá v pravidelném rytmu, jeho dech už není slyšet, a zrovna když přemýšlím, jestli je tenhle posed s kulatými zády zdravý, vpravo od katedry se zvedne fixa. Vznáší se ve vzduchu, jako by ji držel v ruce duch, a namaluje na interaktivní tabuli červené kolečko.

Rychle se podívám na Sharmu, ale ten dál nehnutě sedí za stolem.

Fixa klesne zpátky do poličky. Loktem strčím do Elia, ale ten jen zašeptá: „Paranormální aktivity,“ a stejně fascinovaně hledí vpřed.

Profesor najednou zvedne hlavu. Okraj stolu zanechal na jeho čele červený otisk. „Teď se ale trochu bojíte, nemám

pravdu?“ Spěšně si otře rukávem košile koutek úst, aby zachytil sliny. „To nemusíte, vážně ne, byla to jen malá demonstrace, abych tak řekl, droboučká... nestojí ani za řeč. Kdo mi dokáže vysvětlit, co se právě stalo? Nikdo? Pane...“

Elio vedle mě se přihlásí a hned dostane slovo.

„Zrovna jste ovlivnil skutečný svět. Vy jste...“

„Správně,“ přeruší ho Sharma a oběma rukama ukáže na červené kolečko na interaktivní tabuli. „Právě jsem usnul, snil jsem, přitom jsem si uvědomil, že sním, a rozhodl jsem se ovlivnit svůj sen. Představil jsem si tuto učebnu tak podrobně, jak jen to bylo možné, tuto high-tech tabuli, tuto fixu...“ Zvedne do výšky řečenou psací potřebu. „Když jsem si byl naprosto jistý, že jsem přesně v této místnosti před touto tabulí s touhle fixou, vstoupil jsem do nexus. *Nexus!* Teď začíná být lucidní snění teprve doopravdy zajímavé, protože přes nexus opouštíte své sny a vstupujete do reality. Zase se bojíte? Ale kdepak. Nexus poznáte teprve ve vyšších ročnících, každopádně jsem prošel svým nexem, zatímco jsem tamhle spal.“ Fixou ukáže na židli u stolu. „A zároveň – tedy v přesně stejný čas,“ s trhnutím se otočí směrem k interaktivní tabuli a ukáže na ni, „jsem stál tady a nakreslil jsem to červené kolečko. Není to...?“ Chce si vytrhnout vlasy, ale v rukou má víc plešky než vlasů. „Není to... naprosto průlomové? Samozřejmě že je. To je lucidní snění na nejvyšší úrovni. To je důvod, proč jste tady. Dotazy?“

Ticho.

Profesor Sharma odhodí fixu zpátky do poličky. „Jak jste viděli – nebo mám možná říct, jak jste *neviděli* –, byl jsem neviditelný. Když jako lucidní snílek vstoupíte do skutečného světa a ovlivňujete ho, nejste lidským okem viditelný. Moje jednání naproti tomu je viditelné velmi dobře, koneckonců jste viděli na vlastní oči, jak se ten červený kroužek objevil na tom bílém pozadí. Je třeba dbát na spoustu věcí, koneckonců

lucidní snění na nejvyšší úrovni je věda sama o sobě, v pravém slova smyslu. Ale o tom více později, nechci vás hned první den zmást, už jste obdrželi své rozvrhy hodin? Máte je?“

Několik hlav přikývne a musí se z nich strašně kouřit. Na jednu stranu kvůli těm hektickým větám, které ze Sharmy padají, na druhou stranu však i proto, že moji spolužáci poprvé v životě zažili lucidní snění v praxi. Já naproti tomu skloním pohled a prohlížím si své zjizvené dlaně, soustředím se na nepřirozeně zbarvenou kůži a pastelově růžové srůsty. Tolikrát jsem se tety vyptával na nexus, chtěl jsem naprosto přesně vědět, jaký je to pocit, jak to chutná a voní, opustit svůj sen a proniknout do skutečnosti... Tak dlouho jsem se pídil po každém, *každíčkém* detailu, až mi pořídila nahrávku svého výkladu a předala mi ji se slovy *Jestli to budu muset ještě jednou opakovat, upadne mi jazyk*. Moje prohnílé srdce ví, kam mě tenhle plán zavedl.

„Jak vyčtete z rozvrhu,“ pokračuje profesor, „budeme se potkávat každé pondělní odpoledne na dvě hodiny.“ Spěchá ke svému notebooku a připojí ho k interaktivní tabuli. Zatímco se nahrávají jeho data, špičkou boty do rytmu poklepává na podlahu. „Konečně! Obrázek!“ Kurzor krouží po prezentaci. „Psychoanalýza. Úvod do psychoanalýzy. Tím se budeme tento semestr zabývat. Někjaké spontánní poznámky k tomuto pojmu? Nikdo? Vážně...?“

Hnědovlasá studentka z první řady zvedne ruku, a ještě ani pořádně nenatáhne paži, a Sharma už jí dává slovo.

„Sigmund Freud,“ řekne, ale já dál neposlouchám ji ani uspěchaný profesorův souhlas, protože pohled upřu na její sousedku. Otočila hlavu k brunetce, pozorně naslouchá a já si znovu důkladně prohlížím její profil. Aristokratický nos, hluboká rýha nad horním rtem, ostře řezané lícní kosti a k tomu ty neuvěřitelné vlasy. Je fascinující, jak schémata z mého snu

nabývají v realitě obrysů. Jen od pohledu nedovedu říct, že jsem snil zrovna o ní, na to jsou moje věštecké sny příliš rozmazané, ale dívám se na ni a *prostě vím*, že je to ona. Cítím to tak jistě, že bych na to vsadil cokoliv.

Opřu se a zkřížím ruce v klíně. Rty mi zacukají náznakem úsměvu. Bude vážně zajímavé pozorovat, jestli bude dost pošetilá, aby se postavila mému zkaženému srdci.

3

Nemesis

„Co si myslíš o profesoru Sharmovi?“ Esra klesne hlasem. „Bylo to nějak náročný ho sledovat. Nechápej mě špatně, *on* není náročný, to jen jeho způsob výuky.“

„Neměj starost,“ odpovím. „I kdyby ti připadal náročný, určitě to na tebe neprásknu.“

Po psychoanalýze jde část naší třídy do jídelny. Protože se mě Esra už cestou z divadla do učebny zeptala, jestli chci jít taky, a já doteď neměla příležitost se do jídelny podívat, přidám se ke skupině. Včera jsem jedla jen do plastu zabalený sendvič z letadla.

„Myslím...“ Studentka jménem Stella otočí mapku a zároveň nakloní hlavu. „Že jsme tady.“ Ukáže prstem na západní křídlo. „A musíme... ehm... sem, do západního křídla, takže na protější stranu. Nejlepší bude, když půjdeme znova přes nádvoří.“

Táta mi samozřejmě nevykládal jen o architektuře divadla, ale i o monumentálních stavebních postupech samotné akademie. *Klasicistní budova, která nemůže být krásnější, slyším v duchu, když za Esrou a Stellou vstoupím na nádvoří.* Můj příjezd tak moc ovlivnil vztek na tu sekretářku, že jsem na sebe vůbec nenechala působit své nové okolí, ale to je dnes jinak.

Před hlavní budovou s průčelím podepřeným sloupky s bohatými reliéfy a působivým trojúhelníkovým štítem se rozbíhají obě křídla, východní i západní. Za ní je knihovna a divadlo s pozlacenou kupolí. Všechno září leštěným mramorem, celá akademie vypadá jako zámek vystavěný ze zrcadlově hladké elegance a nelítostné tvrdosti. Nádvoří obklopují lampy, které osvětlují sněhem pokryté cesty. Představím si, že slyším třepotání křídel orla mořského, a zahledím se směrem na sever. Táta má pravdu. Pozemky jsou koncipované tak, že divadlo je naprostým středobodem. Jasně linie, symetrické formy – impozantní a zároveň racionálně chladná stavba.

„Ohromující, že ano?“ Esra si všimne mého užaslého pohledu a otočí se kolem dokola. „Ačkoliv jsem na ASA dost často, přesto mi to pokaždé připadá, jako bych... snila.“ Její smích tančí po sněhu a rozplyne se ve tmě. Tře si ruce o sebe. „Co ty? Už jsi tu někdy byla? Spousta prvků zná akademii ještě před začátkem studia.“

„Ano,“ zalžu. „Párkrát, ale už je to celá věčnost.“ Ve skutečnosti se musím spokojit s tátovým líčením. Vím, že za jiných okolností by mě sem rodiče během svých vzácných akademických návštěv vzali, ale jsem pro ně příliš velká ostuda, než aby se se mnou ukazovali.

Přecházíme po nádvoří ve svých dlouhých kabátech a Esra se naštěstí už dál nevyptává, ale obrátí se na Stellu, která má vlasy stejně jahodově rudé jako vlněnou čepici. Potlačím pocit, který ve mně vzkypí. Co to znamená pro mě, že jsem konečně tady. Co to znamená skutečně chodit po cestách, které mi táta celé roky tak precizně popisoval a stejně tak zatajoval. Být na místě, kde se moji rodiče nemilovali, ale kde se poznali. A kde... zemřel můj bratr.

„Podle mapy je v západním křídle nejen jídelna, ale i tělocvična a ředitelství,“ oznámí nám Stella, jako by studovala na průvodkyni.

„Zorientovat se na akademii je nejspíš snazší než si zvyknout na finské počasí,“ šeptne blondatý obr za Esrou a mnou. „To odporné vlhko mě ničí už teď.“ Sundá si čepici a setře se ní tající sníh.

Když dojdeme do jídelny, zařadíme se do fronty. Za mnou stojí Esra, která se svlékla ze svého kachničkově žlutého kabátu, za ní ta hnědovlasá studentka, která seděla za mnou na hodině psychoanalýzy.

Nespokojeně zkříví své srdčité rty. „Já chápu, že nemáme před spaním jíst moc těžká jídla, ale co je tohle?“ Ukáže na salátový bar. „Žrádlo pro králíky?“

„Můžeš si taky dát polívku nebo sendvič,“ odpoví Esra.

Když jsem se na tu brunetku před příchodem profesora Sharmy opatrně usmála, její pohled ve vteřině ztvrdnul, takže jsem ten pokus o kontakt rychle přerušila.

Ještě víc vystrčí přední ret. „Já jsem se obávala, že Finové na tom nejsou kulinářsky kdovíjak, ale jestli to takhle bude každý den, budu potřebovat kuchyňku ve svém pokoji.“

Postoupíme ve frontě a dostaneme polévky s chlebem. Sál s vysokými barevnými okny je krátce po šesté poloprázdný, protože večere bývají až později. Všeobecně se dá říct, že čas běží na ASA jinak. Vyučování začíná teprve odpoledne a trvá do pozdního večera, občas až do noci. O půlnoci jsou stoly v jídelně nejspíš obsazenější než teď.

Esra si sedne naproti mně za jeden z masivních stolů z třeshového dřeva. Pofouká lososovou polívku a zkusí lžící ochutnat. „Není to zlý.“

„Není to zlý?“ Ta bruneta o dvě místa dál nakrčí nos. Nevíděla jsem, že by jídlo zkusila, ale přesto říká: „Tohle není polívka, to je břečka bez chuti.“

„Na to si asi budeš muset zvyknout, princezno Victorie,“ ozve se ten blondatý obr a v hlase mu zaznívá posměšný tón.

Victoria...

V hlavě si projedu seznam jmen, do kterého jsem se před začátkem semestru několikrát koukala. Victoria Alliataová! Druhá jmenovaná na seznamu příjmení seřazených podle abecedy. Její rodina patří k dodnes vzkvétajícímu aristokratickému rodu ze Sicílie. Vysoká šlechta, jak se ukázalo na základě mé důkladné googlovací rešerše.

Přeměřuju si ji přes okraj lžice, kterou zvedám k puse. Její pleť se ve svitu svíček v jídelně zlatavě třpytí, oči ani rty nemá nalíčené, rovné vlasy jí obyčejně spadají až na ramena.

„Co tak civíš, Wintherová?“

Zatraceně. Honem strčím lžici lososové polívky do pusy a sklopím pohled. *Wintherová...* Zdá se, že nejsem jediná, kdo se na své spolužáky připravil.

„Wintherová?“ Blondák se nakloní přes stůl, aby si mě mohl prohlédnout. Přitom mu spadnou pramínky dlouhých vlasů do polívky. „Jako ten náměsíčný?“

Lžice mi vypadne z ruky a cinkne o stůl, kapičky polívky se rozstříknou na červenohnědém dřevě. Do tváří mi vystoupá horkost a zároveň pocítím znovu nával vzteku, protože poznámka toho blondáka zní stejně hanlivě jako včera u té sekretářky.

„Samozřejmě že jako ten náměsíčný,“ vloží se do toho Victoria. „Když vyloučíme ty bláznivé zvěsti, že ta tříletá Rana Kayaová je náměsíčná, tak máme tu velkou čest, že je s námi v ročníku sestra posledního náměsíčního.“ Mávne rukou svým směrem, čímž podtrhne pohrdavost a sarkasmus ve svých slovech.

Tváře mi planou čím dál víc. Do pekla se sebeovládáním. Nero na tomhle místě umřel. Je úplně jedno, jak moc lidem náměsíčné schopnosti připadají nepřírozené nebo odporné, nestrpím, aby jeho jméno vláčeli bahnem.

Upřu pohled na Victorii, v jejíchž hnědých očích trůní čirá provokace. Esra mě přes stůl chytí za ruku, ale když se odtáhne, najednou vstane.

„Už jste... už jste to viděli?“ zeptá se Esra, nakloní se přes stůl, takže přeruší oční kontakt mezi Victorií a mnou a ukáže na rozvrh. „Za tři týdny bude výlet k Labutímu jezeru.“ Ukazováček zabodne do příslušné poznámky.

„A já slyšela, že je dneska večer ve skleníku párty pro prváky,“ doplní Stella.

„Párty? Tak tam jdu!“ Nějaká spolužačka s krátce střiženými vlasy a obrovskými náušnicemi zvedne nadšeně ruce do vzduchu.

Victoria náhle vstane. Odhodí si vlasy dozadu a vrhne do pléna zničující pohled, kterým nejděle spočine na mně. S odfrknutím zvedne talíř a odejde od našeho stolu.

Esra dosedne zpátky na své místo a soucitně se na mě podívá, ale já se jejímu soucitu vyhnu, popadnu lžici a sním polívku, ačkoliv mě chuť docela přešla.

O něco později chceme vyrazit na další hodinu, a zrovna když vstávám, ten dlouhovlasý blondák mi tak silně vrazí do ramena, že sebou plácnu zpátky a skoro mi upadne talíř.

„Co to má...?“

Ale on mě přeruší.

Podívá se na mě očima zelenýma jako žába a sykne: „Náměsíčný freak!“

Protože do začátku další hodiny zbývá jen pár minut, spěcháme zpátky k východnímu křídlu a já se pokud možno snažím držet si od toho blondáka odstup. Celé roky jsem pracovala na

kontrole vlastních emocí, aby mě neurčoval smutek ani vztek, ale sotva jsem sem dorazila, jsem skoro na pokraji sil.

Když ten obr vběhne do jiné místnosti, než kam spěchám já, konečně moje zlost trochu poleví. Náš už tak malý ročník čítající třicet studentů z různých zemí se na vyučovací hodiny ještě púlí, což mě nechává doufat, že nejen on, ale třeba i Victoria bude dalších devadesát minut někde jinde.

„Dobrý večer.“

Za katedrou sedí muž, nejspíš vyučující. Ačkoliv se na vstupující studenty usmívá, jeho vzezření mě irituje. Má na sobě dlouhé roucho, které mu vsedě dosahuje až na zem, a ruce čouhající z rukávů má celé potetované, stejně jako krk. Dokonce i obličej a plešatá hlava je pokrytá černým inkoustem.

Schází už jen kosa a vidím před sebou klišoidní verzi smrtky.

„To je profesor O,“ zašeptá Esra, když dosedne vedle mě do zadní řady. „Jedna z nejexcentričtějších osobností na akademii.“

„O tom teda nepochybuju,“ opáčím a znovu se podívám na toho muže, který má nepřehlédnutelné sklony k morbiditě.

Victoria se do začátku vyučování neobjeví, takže si chci odychnout, ale pak vtrhne do místnosti někdo jiný.

„Omlouvám se za zpoždění.“

„Máte ještě čtrnáct vteřin, pane Sterlingu. Dvanáct, jedenáct, deset...“

Pan Sterling se usadí. Stejně jako s Victorií, i na jeho rodinu jsem si posvítla. Důkladně posvítla. Protože on, Mercury Sterling, je koneckonců synovec ředitelky akademie.

„A vy,“ řekne profesor studentce, která vzápětí vejde do učebny, „jdete pozdě. To je první a poslední varování.“

Je to Victoria. Celá rudá zamumlá omluvu a posadí se do první řady vedle Mercuryho. Nejsem si jistá, jestli mě viděla, a přitisknu se ještě trochu blíž ke zdi.

„Každý semestr nabízí akademie jiný múzický obor. Literaturu, hudbu, výtvarné umění, tanec,“ začne profesor. „Pokud se mě zeptáte, myslím si, že jeden předmět je málo, víme přece, jak zásadní pro vaše sny je kreativita. Ale učební plán je už tak dost náročný.“ Mávne rukou, takže mu rukáv sklouzne dolů a odhalí taky potetované předloktí. Když se zvedne ze židle, jeho dlouhý hábit se rozvlní a zacinká. „Já jsem profesor O a tento semestr se budeme zabývat uměleckou epochou temného romantismu. Jako vedlejší směr romantismu se utvořil v Evropě koncem 18. století. Typické motivy byly hrůzostrašnost, děsivost, démoničnost. Šlo o násilí a smrt. Tematizována byla zkáza lidské duše vedoucí až k šílenství. Ale roli hrál i sex a erotika, výstřednost, nespoutaná touha a chtíč.“ Na plátně za profesorem O se objeví obraz. „Slečno Wintherová, popište mi, prosím, co vidíte.“

Ta výzva mě nepřekvapí tolik jako skutečnost, že profesor O zná moje jméno. Odkáshu si. „Vidíme nahou ženu, která stojí naproti kostře. Žena odpovídá tehdejšímu ideálu krásy – malá prsa, zato široké boky, velmi světlá pleť, vlasy elegantně vyčesané. Nevypadá, že by se kostry bála... spíš na ni hledí trochu toužebně, skoro jako by mezi nimi panovalo nějaké sexuální napětí.“

Profesor O souhlasně přikývne. „Na obrazu belgického umělce Antoina Wiertze najdeme hlavní motivy temného romantismu: smrt a sex.“ Ukáže další příklady umělecké epochy, mimo jiné *Noční můru* od Füssliho, která coby freska zdobí strop divadla.

Victoriina ruka vystřelí do výšky a profesor jí udělí slovo.

„S dovolením,“ pronese sebejistým hlasem, žádné nervózní odkašlání, žádné stydlivé huhňání. „Ale neměli bychom mluvit o tom, že každé z uvedených uměleckých děl velmi sexualizuje ženy? Buď jsou ta těla zpola mrtvá a zneužitá, v podřízeném

postavení, nebo jsou ženy démonizovány jako čarodějnice jako u Francisca de Goyi.“

„Velmi dobrá námitka, slečno Alliaatová,“ pochválí ji profesor. Očividně se velmi precizně připravil a naučil se všechna naše jména. „Především protože zpravidla máme co do činění s mužskými umělci, kteří zobrazují ženy. Nejspíš bych neměl říkat ženy, ale *představu o ženskosti*. V průběhu semestru o tom budeme také diskutovat. Jedním z našich cílů je do hloubky pochopit temný romantismus.“ O ukončí svou prezentaci a posadí se za katedru. „Dalším cílem, o který budu usilovat, je výstava na konci semestru. Měli byste vyjít z charakteristických znaků epochy a promítnout je do vlastního díla. Chci vidět hrůzostrašnost, děsivost a démoničnost. Vaše vlastní zkázy, tužby a žádostivosti. Samozřejmě bych vám mohl říct, abyste to zobecnili, abyste neodhalovali to nejintimnější, ale přesný opak je pravda. Chci vás dovést až na pokraj vašich hranic, koneckonců umělecká konfrontace mívá terapeutickou povahu.“

V okamžiku, kdy O zaklapne notebook, se Mercury Sterling ohlédne přes rameno a pátravě putuje pohledem po místnosti. Když mě spatří a všimne si, že na něj taky civím, jeho vyčkávací výraz ztuhne.

Velmi dobře. Takhle si bude moci zapamatovat můj obličej, stejně ho beztak už nikdy nezapomene, až budu s jeho rodinou hotová.

Neústupně na sebe upíráme pohledy, dokud vyzývavě nepozdvihnu obočí a on... se usměje. Přinejmenším jeho koutky cukly do výšky.

„Dostaňte na papír nic menšího než své noční můry,“ uzavře to profesor, a ačkoliv má Mercury pořád pozdvižené koutky úst, jeho pohled je tajemný.

Tak tajemný, jako by nebyl mojím, ale *svojí vlastní* noční můrou.